

10/ XII. 72.

U jesliček.

Uvácná jest to jela škola
dnes v Opvěni u Náchoda:
zámeč, klášter, dům i chata
do hostela všeho chráta.
Co nás vídely - velká, malá -
jednoti tak nenadále?

Chudí děti v slenci křičej,
vede nás přes tento práh!
Malý Kristus - hle - zob kři,
maláčka ho věrně stráž,
a On svojí slavnou větu
celému dnes klíče světu:
"Pohť lidem dobré vůle!
Jako vědy v jednom úle
miluj se všichni spolu
v rákoskách i žití lůta!
Meze křuha, sváru, hádek,
které plodí neporádek;
věřte, ne jen v láci psí
zakopáno lidské štěstí!"

Velehradský Poni,
from P. Augustin Kubes,
lyr. provincial
u Opově
u Náchoda.

Tak ti nám volá z jesliček
božího dítěte Ježíška.

Drahé sestry, drahí bratři!
Ježíš Kristus na nás palí,
poka ho také konečně
poslechneme v Opatově.

Nuže! Všichni na kolena!
Bůhmu k němu otevřena!
Vrhnuť zavou zas a nas
pravne křičej - dohodu čas:
"Slavni Tě, Bože můj,
slávíme v této chvíli,
že Ti čteme věrně byt,
že žd. čteme s vrouně žil.
Ty nám kloum síly dej
a nám všichni poslechnij!"

Vedlejšíjij pane Kvardiáne,
je to křeben! Kde? Ale vyprávějí se

Konečně každý zprávit, když má zprávu
skate napaven mluv.

A já mám loličk prouče, že opravdu
nevím, co dřív! —

"Náš la rosnička" roste, velmi posté
ji zde sbírali, ale už nesbírají. Prof. Plnání
někdo mi, že je dlobra kůže, ale křemaléni
křep, to že neléčí. A já bys tomu věřit.

Máte-li v jáde náhodou volné
i nence — na skřepdru nexatexi — a mož
- li byste mi nějaké bez oblikiť provab
- uci nle lout! Já už přes rok křelbuji
"sio dieklas misas piceas".

Kvoci ní kře pozdravuje
oddeny' křim

J. I. Baar.